

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 556/2011-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť E. C., Česká republika, M. C., Česká republika, N. M., Česká republika a Z. G., Česká republika, zastúpených advokátom JUDr. I. G., P., pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co/139/2009-713 z 25. novembra 2010 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 122/2011-785 z 27. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. C., M. C., N. M. a Z. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2011 doručená sťažnosť E. C., Česká republika, M. C., Česká republika, N. M., Česká republika, a Z. G., Česká republika (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co/139/2009-713 z 25. novembra 2010 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 122/2011-785 z 27. júla 2011.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli:

«... Napadnutým rozhodnutím Najvyšší súd Slovenskej republiky, konajúci ako súd dovolací, rozhodol o našom dovolaní tak, že dovolaním napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, ako súdu odvolacieho, odmietol a žiadnemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania.

V konaní sme sa my a naši právni predchodcovia domáhali určenia, že na nás prechádzajú žalobou podanou dňa 30. 12. 1992 na Okresnom súde Prievidza, nehnuteľnosti zapísané v evidencii bývalého strediska geodézie v P. na L V č. 1044, a to dom súp. č. 5, pozemok parcelné číslo 16 zastavaná plocha o výmere 519 m² a vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej na L V 1045 ako pozemok parc. č. 18 záhrada o výmere 728 m², vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. 1046 ako pozemok parc. č. 17 záhrada o výmere 851 m². Nárok sme odôvodnili ustanovením § 8 odst. 1 Zákona č. 229/1991 Z. z.

o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pôde).

Tvrдили sme, že pôvodným vlastníkom nehnuteľnosti bol náš otec, A. C., ktorému boli skonfiškované podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Zb. SNR, i keď sa počas druhej svetovej vojny choval ako lojálny občan a nebol za žiadnu protištátnu činnosť trestaný.

Krajský súd ustálil, že kúpna zmluva o predaji bytov bola uzavretá dňa 15. 5. 1985 a registrovaná na štátnom notárstve dňa 5. 8. 1985. Súd prišiel k záveru, že „z dokazovania jednoznačne vyplýva, že dočasné užívanie týchto nebytových priestorov založené hospodárskou zmluvou v roku 1976 bolo ukončené k 1. 8. 1985. Navrhovateľmi tvrdené okolnosti, že aj po odsťahovaní sa predajne odevov do novopostaveného obchodného domu v N., naďalej slúžili nebytové priestory v obchodnom dome na preskladnenie tovaru, ako odľahčujúci sklad a potom ako partiová predajňa (už na základe zmluvy A. B. s J. P.), a aj potvrdené niektorými svedkami, však podľa názoru odvolacieho súd nemajú zásadný význam, nakoľko pre posúdenie, či kúpna zmluva bola uzavretá v súlade s vyhl. č. 7/1978 Zb., je rozhodný dátum registrácie kúpnej zmluvy, v ktorej dobe už užívacie právo k nebytovým priestorom v prospech J., P. neexistovalo. Z týchto dôvodov potom odvolací súd nepovažoval za potrebné vypočuť aj ďalších navrhovaných svedkov navrhovateľmi.

Názoru krajského súdu sme v dovolacom konaní namietali najmä dôvody, pre ktoré by dovolanie malo byť prípustné. Namietali sme, že krajský súd zmenil ustálený skutkový stav a nevykonal na zmenu dokazovanie. Namietali sme, že súd ináč právne posúdil stav veci (skončenie účinnosti hospodárskej zmluvy o užívaní ku dňu 1. 8. 1985) a tiež, že posudzoval stav užívania nie k 15. 5. 1985, kedy bola zmluva uzavretá a ako to uvádzal sám skôr. Namietali sme prekvapivosť rozhodnutia, lebo boli sme to my čo navrhovali nevykonávať dokazovanie na skutočné užívanie, ale na právny stav...

Dovolací súd nenaplnil naše legitímne očakávania a neuplatnil svoju ustálenú judikatúru a tiež nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Podstata kontradiktórneho súdneho procesu sa zakladá na tom, že súd nemôže rozhodnúť o tom, čo by nebolo predmetom diskusie.

Judikatúra Najvyššieho súdu SR sa ustálila v tom že „vydanie prekvapivého rozhodnutia“ je potrebné kvalifikovať ako procesný postup, ktorým súd odníma účastníkovi

možnosť konať pred súdom. Z množstva súdnych rozhodnutí poukazujeme napr. na Uznesenie NS SR, spis. zn. 2 Cdo 206/2009 zo dňa 31. 03. 2010:...

Odvolačí súd totiž svoje rozhodnutie založil aj na právnej argumentácii, ktorú nepredostrel ani súd prvého stupňa, ani žiaden z účastníkov. A preto sa jednalo o tzv. prekvapivé rozhodnutie a dovolací súd sa s tým nevysporiadal.

Porušenie ústavného princípu rovnosti vidíme aj v tom, že časť vykonaných dôkazov, ktoré svedčili v prospech sťažovateľa opomenul alebo ich vyhodnotil zjavne arbitrárnym spôsobom (napr. stanovisko kolízneho opatrovníka). Zásada voľného hodnotenia dôkazov totiž neznamená, že súd bude konať na základe ľubovôle a bez relevantného zdôvodnenia odmietne, resp. opomenie časť vykonaných dôkazov (m. m. I. US 154/08).

Všetky tieto argumenty sú obsahom nášeho dovolania zo dňa 10. 2. 2011, Najvyšší súd SR sa nimi nezaoberal, len konštatoval, že sme sa mali možnosť k nim vyjadriť...»

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľov na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 odsek 1 a čl. 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, právo na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo/122/2011 a jeho rozhodnutím zo dňa 27. júla 2011 a konaním Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 139/2009 a jeho rozhodnutím zo dňa 25. novembra 2010 bolo porušené.

2. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júla 2011 sp. zn. 6 Cdo/122/2011 a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. novembra 2010 sp. zn. 4 Co 139/2009 vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Trenčíne sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľom trovy konania a právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. I. G. v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co/139/2009-713 z 25. novembra 2010, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným

zákonem, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol najvyšší súd, ktorý napadnutý rozsudok preskúmal v dovolacom konaní. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd preskúmal aj námietku sťažovateľa, ktorú vzniesol v konaní pred krajským súdom, a túto vyhodnotil ako neodôvodnenú a neospravedliteľnú.

Krajský súd uviedol:

„Vychádzajúc z takto vykonaného dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že kúpna zmluva z 15.05.1985 nebola uzavretá v rozpore s vtedy platným predpisom-vyhláškou č. 47/1978 Zb. v znení neskorších predpisov. V čase prevodu bytov do vlastníctva odporcov platila zákonná úprava zák. č. 52/1966 Zb. o osobnom vlastníctve bytov v znení zákona č. 30/1978 Zb. a vykonávací predpis vyhl. č. 47/1978 Zb. o predaji bytov z národného majetku občanom a o finančnej pomoci pri modernizácii zakúpených bytov v znení vyhlášky 2/1982 Zb. a vyhl. č. 160/1983 Zb. (ďalej len vyhláška). Touto vyhláškou bolo v ust. § 1 ods. 1 stanovené, že predmetom predaja boli byty, ako aj miestnosti neslúžiace na bývanie určené pre osobnú potrebu občanov, ktoré boli vo vlastníctve štátu a v správe národných výborov alebo ich bytových organizácií. V ust. § 1 ods.2 veta prvá vyhlášky bola stanovená právna norma, podľa ktorej, z predaja boli vylúčené byty v domoch, v ktorých boli nebytové priestory užívané socialistickými organizáciami alebo domové vybavenie slúžiace aj iným subjektom než užívateľom bytov v príslušnom obytnom dome (napr. bloková kotolňa alebo výmenníková stanica určená aj pre potrebu iných domov). Pokiaľ teda socialistickej organizácii svedčilo užívacie právo k nebytovým priestorom nachádzajúcim sa v obytnom dome, nemohli byť byty v tomto dome predmetom predaja. Vyhláška č. 47/1978 Zb. bola nepochybne všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným na vykonanie hore cit. zákona. Mestský národný výbor v N. uzavrel s A. B. a manželkou E. B. a F. K. a manželkou K. K. kúpnu zmluvu o predaji bytov v obytnom dome č. 5 v N. do osobného vlastníctva dňa 15. 05. 1985 a kúpna zmluva bola registrovaná vtedajším Štátnym notárstvom v P. dňa 05. 08. 1985, teda v dobe, keď nebytové priestory v tomto obytnom dome už neužívala socialistická organizácie – J. P. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že dočasné užívanie týchto nebytových

priestorov založené hospodárskou zmluvou v roku 1976 bolo ukončené k 01. 08. 1985. Za situácie, keď ku dňu registrácie kúpnej zmluvy o predaji bytov z vlastníctva štátu do vlastníctva pôvodných odporcov, t. j. k 05. 08. 1985 (podľa § 134 ods. 2 Obč. zákonníka v znení do 31. 12. 1991 sa nadobúdalo vlastníctvo k nehnuteľnosti na základe zmluvy jej účinnosťou, ktorá nastávala registráciou vtedajším štátnym notárstvom), už neboli v predmetom obytnom dome nebytové priestory v užívaní J. P., potom kúpna zmluva neodporovala právnemu predpisu a to ustanoveniu § 1 ods. 2 vyhl. č. 47/1978 Zb.. Navrhovateľmi tvrdené okolnosti, že aj po odsťahovaní sa predajne odevov do novopostaveného obchodného domu v N., naďalej slúžili nebytové priestory v obytnom dome na preskladnenie tovaru, ako odľahčujúci sklad a potom ako partiová predajňa (už aj na základe nájomnej zmluvy A. B. s J. P.), a aj potvrdené niektorými svedkami, však podľa názoru odvolacieho súdu nemajú zásadný význam, nakoľko pre posúdenie, či kúpna zmluva bola uzavretá v súlade s vyhl. č. 47/1978 Zb., bol rozhodný dátum registrácie kúpnej zmluvy, v ktorej dobe už užívacie právo k nebytovým priestorom v prospech J., P. neexistovalo. Z týchto dôvodov potom odvolací súd nepovažoval za potrebné vypočítať aj ďalších navrhovaných svedkov navrhovateľmi. Napokon navrhovatelia uvádzali v návrhu aj to, že pôvodní odporcovia nadobudli byty a ostatné nehnuteľnosti na základe protiprávneho zvýhodnenia, keď za ne uhradili malicherné ceny. Na toto tvrdenie však nepredložili žiadny dôkaz. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že predmetné byty a ostatné nehnuteľnosti boli ohodnotené znalcom Ing. W. S. podľa znaleckého posudku zo dňa 27. 11. 1984.“

V tomto prípade podľa názoru ústavného súdu nie je možné hovoriť o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonných predpisov, o ktorej by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, čo sa však v danom prípade nestalo (III. ÚS 14/04 a iné). Obsah rozsudku krajského súdu hodnotí ústavný súd ako jasný, zrozumiteľný a zodpovedajúci obsah základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 122/2011-785 z 27. júla 2011 sa uvádza:

«... Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V preskúmvanej veci dovolatelia napadli dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Žalobcovia v dovolaní tvrdili, že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd inak ako prvostupňový súd posúdil skutkový a právny stav veci.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod...

K námietke dovolateľov spochybňujúcej posúdenie skutkových zistení, treba ešte uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného a vyhodnoteného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd,

ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§213 O. s .p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O. s .p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Na ďalší dovolací dôvod žalobcov, ktorý mal spočívať v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom, dovolací súd taktiež nemohol prihliadať, pretože by sa ním mohol zaoberať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom len v prípade procesne prípustného dovolania, samo však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nezakladá.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcov odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu...»

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, realnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmanie vecí predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľov obsiahnutou v odôvodnení ich sťažnosti bolo presvedčenie, že uznesením najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 122/2011-785 z 27. júla 2011 bolo porušené ich základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu tým, že bolo odmietnuté ich dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co/139/2009-713 z 25. novembra 2010 z dôvodu, že podľa názoru najvyššieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľom konať pred krajským súdom. Sťažovatelia sa s uznesením najvyššieho súdu nestotožňujú z dôvodu, že krajský súd podľa ich právneho názoru napadnutým rozsudkom zmenil prvostupňovým súdom ustálený skutkový stav a nevykonal k nemu dokazovanie, v dôsledku čoho rozsudok krajského súdu mal pre nich povahu prekvapujúceho rozhodnutia. Podľa názoru sťažovateľov dovolanie proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich

rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Skutkové a právne závery uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 122/2011-785 z 27. júla 2011 sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležite zhodnotené. Najvyšší súd vo svojom uznesení zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, prečo nie je prípustné dovolanie proti rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 122/2011-785 z 27. júla 2011 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocených práv sťažovateľov. Samotná skutočnosť, že sa sťažovatelia s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa

čl. 1 dodatkového protokolu, a preto sťažnosť, pokiaľ ide o namietané uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 122/2011-785 z 27. júla 2011, odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd taktiež zistil, že k sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie sťažovateľky Z. G. pre advokáta. Táto skutočnosť sama o sebe však nemá vplyv na konečné rozhodnutie ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľov.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011